Mardoheu

Mardoheu

Să spunem câteva cuvinte şi cu privire la Mardoheu pentru a îmbărbăta inimile unchilor. Ne-am ocupat deja de unul dintre ei, Caleb, şi am scos în evidenţă reconfortarea şi consolarea pe care le găsea în preajma acestuia nepotul său Otniel. Ce bucurie trebuie să fi avut David când tânărul său nepot Ionatan l-a ucis pe uriaşul care avea câte şase degete la fiecare mână şi la fiecare picior (2 Samuel 21.21)! Fără îndoială că exemplul dat de unchiul său l-a încurajat mult pe acest tânăr.

Estera trebuie să fi adus o puternică îmbărbă-tare unchiului ei când locuiau în palatul regal de la Susa. Mardoheu crescuse pe nepoata sa rămasă orfană, în frica de Dumnezeul lui Israel; apoi, odată cu trecerea anilor, chiar aunci când ea s-a aflat la curtea împăratului, Estera nu s-a depărtat de această învăţătură. O minunată dovadă despre temeinicia acestor cuvinte inspirate: „învaţă pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, şi când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea." (Proverbele 22.6)

Probabil că Estera şi Mardoheu au trăit după reconstruirea templului din Ierusalim. Ne mirăm că oameni aşa de evlavioşi nu se întorseseră în ţara părinţilor lor. Este unul din lucrurile îngăduite de Dumnezeu, şi anume: poate că uneori lipsa noastră de credinţă sau de devotament ne împiedică să alegem calea cea mai bună, şi Dumnezeu ne acceptă aşa cum suntem, folosindu-ne acolo unde am ales să rămânem, chiar dacă voia Lui ar fi fost cu totul alta. Inimile noastre sunt puternic mângâiate şi încurajate — în măsura în care ne dăm seama de gravitatea lipsurilor noastre — amintindu-ne că Dumnezeu face ca toate lucrurile să conlucreze spre binele celor ce-L iubesc. Un exemplu preţios despre un asemenea adevăr ni-l oferă cartea Esterei, deşi numele lui Dumnezeu şi nici chiar cuvântul „dumnezeu" nu se găsesc niciodată acolo.